

Nepříliš velké mocnosti: Rivalita mezi USA a Čínou v novostředověkém věku

nationalinterest.org/feature/not-so-great-powers-us-china-rivalry-neomedieval-age-206531

6. června 2023

6. června 2023 Téma: Soutěž mezi USA a Čínou Kraj: Globální
Štítky: ČínaSpojené státyVelká mocenská soutěžPrůmyslová
válkaNárodní státAfghánistán

Jakkoli by to mohlo znít kontrainuitivně, američtí rozhodovací činitelé by se měli vyhýbat strategiím a metodám čerpaným z velmocenské konkurence průmyslového věku.

Timothy R. Heath

Ve stejné době, kdy Kongres USA jednal o legislativě proti Číně , zůstal uvízlý nad limity státního dluhu . Současná politická nevraživost přispívá k přetrvávajícím americkým problémům kolísajícího hospodářského růstu , hořkých stranických sporů a rekordní úrovně násilí ze zbraní , mezi jinými dlouhodobými problémy. Mezitím se požadavky Pekingů, aby Spojené státy

„napravily“ svou politiku vůči Číně, objevily spolu se zprávami, že jeho vlastní ekonomika pokulhává kvůli zpomalující globální poptávce . Čína se také nadále potýká se zhoršujícím se dluhovým problémem , bezútěšným demografickým výhledem a vysoká míra násilné kriminality . Relativní politická a ekonomická slabost vystupuje jako nápadný a znepokojivý rys současného soupeření mezi USA a Čínou.

Oslabený stav soupeřících mocností špatně zapadá do vzoru, který nastavila nejen studená válka , ale i všechna velmocenská rivalita v posledních dvou stoletích, včetně dvou světových válek a dokonce i konfliktů napoleonské éry. Stav technologií se samozřejmě dramaticky lišil, ale sdílely klíčové sociální, politické a ekonomické rysy. Tyto epické soutěže zahrnovaly centralizované, unitární státy s vysokým stupněm vnitřní soudržnosti a silnou vlasteneckou lidovou podporou. Vlády se těšily silné legitimitě částečně díky rozšiřujícím se příležitostem pro politickou participaci a ekonomický pokrok. Široká lidová podpora vlád také vděčila industrializaci, která se rozběhla koncem 18. století a přinesla dramatické zisky v materiální životní úrovni mnoha lidí, zejména po roce 1850 . Válka průmyslového věku typicky se soustředil na strategie masové mobilizace, které umožňovaly nasazení obrovských armád sestávajících z občanských vojáků vybavených standardizovanými uniformami a vybavením. Když tyto národní státy bojovaly, prokázaly působivou schopnost mobilizovat zdroje, zapojit obyvatelstvo a udržet válečnou základnu po celá léta. Jejich armády se často zapojovaly do krví nasáklých scénických bitev, které generovaly ohromující ztráty. Války často způsobily nesmírnou zkázu a obvykle končily bezpodmínečnou kapitulací jedné či druhé strany.

Současná americko-čínská rivalita s těmito historickými zkušenostmi ostře kontrastuje. Na rozdíl od svých předchůdců tyto dvě země bojují uprostřed komplexní a překrývající se řady hrozeb, práce pod přísným omezením zdrojů a zjevných znepokojivých známek domácí slabosti. S klesající schopností uspokojovat potřeby svých občanů

inspirovaly vlády USA a Číny jen málo vlasteneckého nadšení . Ani jedna strana nezmobilizovala své občany proti druhé a strategie masové mobilizace se v dohledné budoucnosti nezdají být věrohodné. Místo toho se hlavní způsob vojenského náboru skládá z profesionálních dobrovolníků a dodavatelé. Čína skutečně i nadále spoléhá na odvody pro možná třetinu své vojenské pracovní síly, ale je to proto, že nemůže přilákat dostatek kvalifikovaných dobrovolníků . Nadnárodní hrozby a epizody domácích otřesů nejsou ani zdaleka menší překážkou a zdají se být vysoce hrozivé a běžně soupeří s tradičními hrozbami o pozornost tvůrců politik. Například americké vojenské síly se potýkaly s bojem proti nestátním aktérům na Blízkém východě a kontrolovaly výbuchy domácích nepokojů . Mezitím se Lidové osvobozené rameno snažilo ochránit čínské občany v zahraničí před vážným poškozením a bezpečnostní síly země se snaží zajistit domácí kontrolu v Hongkongu, Tibetu a Sinciangu .

Odborníci pochopili, že současná situace se jen málo podobá precedentům z dvacátého století, a o jejím smyslu zuřivě diskutovali. Někteří trvali na tom, že minulé vzorce budou platit a že tyto dvě země jsou zavázány ke konfliktu . Jiní nesouhlasí a tvrdí, že válka je nepravděpodobná a obě země budou provádět odlišný typ soutěže . Ještě jiní zpochybňují moudrost konkurence vůbec vzhledem k velikosti domácích problémů, kterým každý soupeř čelí, a místo toho naléhají na větší spolupráci na společných zájmech .

Neomedievalismus

Výchozím bodem pro pochopení neobvyklých rysů americko-čínského soupeření je poznání, že náš svět zažívá epochální transformaci. V nedávno zveřejněné zprávě RAND Corporation předkládám důkazy, že mezinárodní společenství vstoupilo do nové epochy, kterou nazývám „neomedievalismus“, začínající kolem roku 2000. Toto nové období je charakterizováno útlumem nebo regresí politických, sociálních a ekonomických dimenzí. moderní doby.

Politicky je centralizovaný národní stát ve strmém úpadku. I když o tom, co by mohlo uspět, se stále intenzivně vedou spory. Úpadek národního státu již vyvolal vážné politické krize v mnoha zemích a problémy oslabeného státu budou přetrvávat i po upevnění nových zdrojů legitimacy. Relativně vysoká úroveň sociální solidarity, která převládala v národních státech, atrofovala a konkurenční soubory identit se staly výraznějšími. Ekonomicky, neostředověké státy zažívají zpomalující a nevyvážený růst, z čehož těží především malá menšina. Nestředověké ekonomiky také zažívají nesourodá tempa růstu, návrat zakořeněné nerovnosti a rozšiřování nezákonných ekonomik. Významnou změnou prošel i charakter bezpečnostních hrozeb. Nevojenská nebezpečí, jako jsou přírodní katastrofy, pandemie a násilní nestátní aktéři, se obracejí na trendy, které převládaly v posledních dvou stoletích, a v hlavních bezpečnostních otázkách soupeří s tradičními státními armádami nebo je překonávají. I když mnohá z těchto rizik nejsou nová, jsou obzvláště hroživá kvůli oslabené legitimitě a kapacitě neomezených států. Válčení v novostředověkém věku zažilo oživení předindustriálních praktik, včetně privatizace armád, převládání obléhací války, význam válek uvnitř států a vytváření neformálních koalic složených z různých státních i nestátních aktérů.

Tyto trendy představují „metahistorii“ v tom smyslu, že přesahují zkušenosti jednotlivých zemí nebo vůdců. Jako trendy, které definují obecný oblouk lidské zkušenosti, je nepravděpodobné, že budou obráceny a v nejlepším případě mohou být zpožděny nebo zmírněny. Jejich účinky také pravděpodobně zastíní dopad konkrétních technologií a zbraní. Je to proto, že technologie, bez ohledu na to, jak pokročilé nebo sofistikované, nemohou vždy vyřešit problémy, které jsou zásadně politické, společenské a ekonomické. Meze vyspělých technologií dobře ilustrovalo stažení Američanů z Afghánistánu. Americké síly vlastnily nejsofistikovanější vybavení dostupné jakékoli armádě v celé historii. To se však ukázalo jako nedostatečné proti realitě slabého kábulského režimu, zbídačeného

a zbídačeného roztržiténá afghánská společnost , slabý závazek Washingtonu a špatně vybavené, ale rozhodné povstání vedené Talibanem .

Proč svět zažívá takový útlum a regresi? Za nejzásadnější hnací sílu vděčí klesající síle vyspělých průmyslových ekonomik, které v první řadě vytvořily moderní průmyslovou éru. Před rokem 1800 žádný průmyslový národní stát neexistoval. Jak se západní země vyvíjely v průmyslové národní státy , jejich nesmírná koncentrace moci a bohatství vzbudila obdiv, odpor a závist ve státech po celém světě. Přitažlivost a vliv západních národních států dosáhly svého vrcholu v 50. a 60. letech 20. století, kdy jejich ekonomiky zažily „zlatý věk prosperity“ , který poháněl rostoucí příjmy prakticky všech společenských tříd . Situace se však začala měnit v 70. letech, kdy byla stejná ekonomiky se deindustrializovaly , protože rostoucí mzdy způsobily, že výroba byla méně konkurenceschopná. Tempo růstu se zpomalilo, ekonomiky prožívaly stagnaci a rostla nerovnost. Analytici zaznamenali průvodní úpadek klíčových společenských a politických institucí pocházejících z tohoto období.

V důsledku toho by se američtí tvůrci rozhodnutí a plánovači měli mít na pozoru před uchylováním se ke strategiím a metodám čerpaným z válek průmyslového věku, se kterými se současná armáda povrchně podobá. Zejména americká armáda bude čelit pokušení předepisovat průmyslová řešení národních států pro problémy v období středověku. Zaměření se na konvenční vojenské výzvy potvrzuje důležitost těchto sil a rámuje problémy v termínech, které stávající zájmy považují za vyhovující. Ale politici by měli tomuto pokušení odolat. Katastrofální výkon ruské armády na Ukrajině a bolestivé zkušenosti Ameriky v Afghánistánu a Iráku poskytnout příklady toho, co se může stát, když zastaralé myšlení dominuje přístupům k válčení. Aby se vyhnuli potenciálně katastrofálním chybným úsudkům a chybným kalkulacím, měli by američtí tvůrci rozhodnutí a plánovači zvážit několik klíčových bodů o novostředověké éře.

Za prvé, realita oslabování států bude pravděpodobně určujícím rysem americko-čínské soupeření . Národní státy zažívají pokles politické legitimacy a schopnosti vládnout. Tato slabost sužuje jak Spojené státy, tak Čínu a také prakticky všechny země po celém světě. Jak se ekonomický růst zpomaluje, oslabení moderních států se pravděpodobně časem zhorší a snahy o úplné zvrácení trendů pravděpodobně nebudou fungovat. To neznamená, že posilování státní kapacity je marné. Hledání způsobů, jak zlepšit kapacitu států znovu vybudovat legitimitu státu se stanou ústředními úkoly soutěže. Ale i v tom nejlepším případě budou Spojené státy a Čína slabší a méně soudržné, než tomu bylo v minulém století. Veškeré obranné plánování by mělo začínat uvědoměním si této zranitelnosti a omezení, která ukládá. Oslabení státní kapacity omezuje možnosti budování vojenské síly a vedení konfliktů. Zavádí nové zranitelnosti, se kterými je třeba počítat v obranných přípravách, stejně jako příležitosti pro útočné operace proti konkurenčním mocnostem.

Za druhé, konvenční válka mezi Spojenými státy a Čínou je nepravděpodobná kvůli jejich politickým, ekonomickým a společenským slabostem . Navzdory potenciálu zvýšeného napětí, neomediální trendy činí totální válku mezi Spojenými státy a Čínou nepravděpodobnou. Přetrvávající křehkost veřejné podpory, neschopnost provést masovou mobilizaci a nadměrná rizika a potíže spojené s udržení intenzivního konfliktu způsobily, že „totální válka“ ve formě druhé světové války téměř nemožné zaplatit. Válka navíc vyžaduje rychlé vyčerpání vzácných vojenských zdrojů, které bude obtížné a nákladné nahradit. To je zvláště důležité vzhledem ke konkurenčním fiskálním požadavkům sociálního státu. To znamená, že nelze vyloučit určitý druh konfliktu. Pokud by rivalita mezi USA a Čínou přerostla v nepřátelství, mohly by obě strany místo toho bojovat prostřednictvím zástupných konfliktů nebo vyprovokováním politických nepokojů ve vlasti rivala. Uprostřed takových třenic může být jejich zápas často přerušován nutností přerozdělit omezené zdroje na řešení různých domácích a nadnárodních hrozeb, což vede k chronickému konfliktu nízké intenzity. Za takových podmínek

by konvenční boj mezi americko-čínskými silami, pokud k němu vůbec došlo, mohl sestávat ze sporadických střetů mezi relativně skromnými formacemi v různých částech světa. Jelikož se ambice úplného vítězství nad protivníkem ukazují jako neproveditelné, mohou se politické cíle místo toho zaměřit na zajištění menších zisků prostřednictvím dočasných urovnání, zatímco širší problémy zůstanou nevyřešené.